

когато очитѣ ѝ са срѣснихъ съ неподвижнитѣ онѣзи очи, отъ които са бѣ изгубила лучата на любовта и на живота, тя не можи да са стърпи, и извика тѣй страшно както чловѣкъ който вижда привиденіе, и пакъ като са свѣсти, повторително цалуваше очитѣ, челото, устата на брата си, и съ рѣка като че ѣ самозабвеніе прострѣна тя пріе погребалната лампада отъ рѣцѣтъ на първосвещеника на храма, въ който едно време служаше братъ ѝ.

Тутакси една музыкална армонія извѣсти че са наченва освещеніето.

СЛАВОСЛОВІЕ НА ВѢТРА.

Отъ дивнитѣ твои чертозы
Желанный вѣтре ты повѣй,
Или какъ Югъ бѣлъ и дѣждовенъ,
Или сърдитъ лютъ какъ Борей.

Тебѣ чакамы като Зефира,
Когато пѣленъ съ ароматъ
Сдруженъ съсъ пѣстрата Цвѣтана
Расхубавява цѣлый свѣтъ.

Я, виждѣ съ какво богатство миро
Тебѣ умолява цѣлъ народъ,
И никага не са ѝ дымило
Благоуханенъ толкъосъ плодъ.

Нито отъ раскошнитѣ Темпы,
Нито отъ Кипъръ и Парнасъ
Кадило са е къмъ небето,
Каквото тука въ този часъ.

О, вѣтре, що животь дарувашь
Въ този свѣтъ на сѣка тварь,
Ты тѣзи разруши прѣстъ бѣдна,
Назадъ земи си своя даръ.

Но ето той крылъ распера,
Отъ облыцы са спуща бързъ,
Останкитѣ допрѣ, покрыва
Съ пламъцы околорьзъ.